

op og sige, at sådan en sikkerhedsindstilling ville de sidde overhørig.

En af de omkostninger, man må bære, når man lever i et åbent samfund som det danske, og en af de omkostninger, man må bære, når man har ansvaret i en regering, er at være konsekvent og også påtage sig ansvaret for upopulære beslutninger. For jeg vidste, det kan jeg forsikre mere end nogen, at den vanskeligste beslutning at tage den 10. oktober var da at lytte til sikkerhedsmyndighedernes indstilling. Den letteste beslutning at tage var da at sige nej, det vil vi ikke høre, det vil vi ikke se, det tør vi ikke.

Min påstand i dag er, at den modigste, mest ansvarlige beslutning at tage var den, der blev truffet. Og min påstand i dag er, at havde jeg sammen med den øvrige regering truffet nogen anden beslutning, og var det gået galt, så ville vi have set en opposition, der med rette kunne have foreholdt regeringen dens manglende ansvarlighed. Derfor måtte overrækkelsen flyttes. Regeringen havde ikke noget andet valg.

Jeg vil gerne slå fast, at der ikke siden, og jeg gentager, at der ikke siden er fremkommet oplysninger, der rækker ved sikkerhedsvurderingen. Jeg kunne tilføje snarere tværtimod.

Aflysningen af arrangementet den 14. november var en ubehagelig, men nødvendig disposition, som regeringen tager det fulde ansvar for.

Det var ikke beslutningen, der var gal eller forkert, det var håndteringen, der kiksede.

Ved gennemførelsen af beslutningen lagde regeringen afgørende vægt på, at omstændighederne omkring aflysningen, herunder ikke mindst, at beslutningen var sikkerhedsmæssigt begrundet, og at der ville blive gennemført et alternativt arrangement, blev viderebragt til Salman Rushdie, at prisoverrækkelsen blev gennemført på et andet tidspunkt, at vi fandt en løsning sammen med Salman Rushdie, og at sagens videre forløb blev håndteret i forståelse med Salman Rushdie.

Den praktiske gennemførelse af beslutningen blev der så truffet beslutning om at overlade til medarbejdere, præcis som når regeringen i øvrigt træffer beslutninger og skal have gennemført sin politik.

Vi har det overordnede ansvar, det har vi også, når vi skal gøre status, og det har vi stadig. Men den praktiske gennemførelse kiksede på flere punkter, kan vi se: Der blev ikke koordineret tæt nok, der blev ikke informeret godt nok, og der blev heller ikke kommunikeret godt nok

på alle niveauer. Ikke mindst kommunikationen med Salman Rushdie svigtede. Det har jeg fået bekræftet i min samtale med Rushdie her i går.

Hele budskabet blev ikke kommunikeret til Rushdie tilstrækkelig hurtigt og på en tilfredsstillende måde og med den nødvendige klarhed. Rushdie blev ikke godt nok og klart nok gjort bekendt med, at man fra dansk side lagde afgørende vægt på at finde en, også for Rushdie, acceptabel alternativ løsning. Det vil jeg ikke lægge skjul på, det har jeg sagt før, og det vil jeg gerne vedstå i dag.

Det for regeringen afgørende blev ikke sikret, nemlig at Rushdie samtidig med meddelelsen om aflysningen også fik forståelse for aflysningen og blev gjort bekendt med iværksættelsen af et alternativt arrangement, som vi naturligvis måtte drøfte med Rushdie.

Rushdies reaktion på aflysningen var derfor forståelig, fordi han kunne opfatte den som en aflysning slet og ret.

Regeringen har af samme grund givet Rushdie den uforbeholdne undskyldning, som jeg har omtalt ved flere lejligheder. Og regeringen har efterfølgende i godt samarbejde med Rushdie og Rushdie-Komiteen i Danmark og arrangørerne af prisoverrækkelsen virket for, at der blev gennemført en ny prisoverrækkelse i København, og det er netop sket.

Jeg ser sådan på det, at den side af sagen nu har fundet sin gode afslutning med Salman Rushdies besøg og gennemførelsen af prisoverrækkelsen i går, den 13. november 1996.

Vi har vedkendt os vores ansvar – jeg mit – og regeringen har taget skridt til at forhindre, at lignende gentages i fremtiden. Procedurer er blevet rettet til og præciseret, og på regeringens vegne har jeg beklaget forløbet.

Den kiksede håndtering ændrer imidlertid ikke ved, at det af hensyn til Rushdies og andres sikkerhed var nødvendigt at aflyse den planlagte prisoverrækkelse i første runde. Og den sikkerhedsmæssige vurdering og regeringens beslutning herom anfægtes ikke af nok så mange forsøg på at gøre andre motiver gældende i forhold til vores beslutning.

Det var ikke økonomi, det var ikke handel – ej heller med fetaost – og det var ikke politik; det var sikkerhed, og det var ansvar. Men det er også politik, og det er også regeringsansvar.

Så enkelt er det, og hvis man forsøger på at gøre det mere kompliceret og lede efter et skummelt motiv her eller dér, kan man hurtigt få det gjort komplekst. Men det er så enkelt: